

Bayram Ve Eksikliklerimiz

– kul mehmet · 07 Haziran 2025

Bayram ve Eksikliklerimiz

Bir zamanlar bayram, rengârenk bir tablo gibiydi. Çocukların neşesi kırmızıydı, büyüklerin şefkati sıcak bir sarı. Sokaklarda yankılanan kahkahalar maviye çalardı, bayram şekerleri pembe ve mor dokunuşlar eklerdi bu resme. Ama şimdi, o tablo eksik. Renkler solmuş, bazıları tamamen kaybolmuş gibi Çocuklar artık bayramı yaşamak yerine izliyor. Ellerinde fırça yok, sadece kaydıkları ekranlar var. O eski bayramların canlı renkleri, şimdi soğuk bir beyaz ışığın içinde hapis olmuş. Bir zamanlar büyüklerin ellerini öpmek, tabloya sıcak bir ton eklerdi. Şimdi ise sadece bir emojiyle kutlanıyor bayramlar. Belki de bayramın ruhu, eksilen renklerde saklı. Bir çocuk düşünelim: Bayram sabahı uyandığında, yeni kıyafetlerini giymek yerine telefonunu açıyor. Dijital dünyanın keskin hatları arasında kayboluyor. Ama o dünyanın içinde bayramın renkleri var mı? Yoksa sadece siyah-beyaz bir görüntü mü? Bayramı gerçekten yaşamak, renkleri değil duygu ve hisleri hissetmekti. Bir elin diğerine uzanması kırmızıydı, kahkahalar maviye çalardı. Şimdi ise ekrandan gelen ışık, tüm renkleri tek bir tona indiriyor. Belki de bayramı yeniden boyamak gerekiyor. Ekranı bir anlığına kapatıp, eksik renkleri tamamlamak... Çünkü bayram, sadece görmek değil, hissetmekti. Ve hissetmek, gerçek bir gülümsemede saklıydı, ama kim neden sakladı? Saklayanların amacı nedir?

Gel gör ki artık fırçalar elimizde değil. Renkleri biz seçmiyoruz, ekranın sunduğu tonlarla yetiniyoruz. Bayram sabahı, çocukların gözlerinde o eski parlaklık var mı? Yoksa sadece ekrandan yansıyan ışık mı? Bir zamanlar bayram, sokaklarda koşan çocukların ayak izleriyle şekillenen bir sanat eseri idi. Şimdi ise

herkes kendi küçük dijital çerçevesinde, birbirine dokunmadan, birbirini hissetmeden bayramı kutluyor. Renkler eksik, çünkü dokunuş soğuk, samimiyetten uzak... Belki de bayramın gerçek renkleri, bir ekrandan değil, bir elin sıcaklığından geçiyordu. Bir çocuk, telefonunun kamerasını açıp bayram fotoğrafı çekiyor. Ama o fotoğrafın içinde bayramın renkleri var mı? Yoksa sadece bir görüntü mü? Bayramı yaşamak, renkleri değil duygunun hislerin elli tonuyla hissetmektir. Şimdi ise herkes kendi küçük ekranında, birbirinden kopuk, sessiz bir kutlama içinde. Mutluluk değişti mi, yoksa biz mi eski bayramların canlı tonlarını özleyiyoruz? Belki de bayramı gerçekten yaşamak için, eksik renkleri tamamlamamız gerekiyor. Bir anlığına ekranı kapatıp, birbirimize dönmek... Çünkü bayram, sadece görmek değil, hissetmektir. Ve hissetmek, gerçek bir gülümsemede saklıydı ama kayıptı. Dediğim gibi eksik renkleri tamamlamak için önce fark etmek gerekiyor. Bayramın solgun tablosuna bakıp, nerede yanlış yaptığımızı görmek... Belki de çocuklar, bayramı eksik yaşadıklarının farkında bile değiller. Onlar için dünya, ekranın sunduğu kadar renkli. Ama biz biliyoruz, o renkler gerçek değil. Bir zamanlar bayram, sokaklarda yankılanan kahkahalarla boyanırdı. Şimdi ise sessizlik var. Dijital dünyanın keskin hatları arasında kaybolan çocuklar, bayramı bir bildirim sesiyle kutluyor. Oysa bayram, bir dokunuştur. Bir elin diğerine uzanması, bir gülümsemenin sıcaklığıydı. Belki de bayramı yeniden boyamak gerekiyor. Ama nasıl? Çocukları ekrandan çekip, gerçek dünyaya nasıl geriye döndürebiliriz? Onlara bayramın sadece bir mesaj değil, bir his olduğunu nasıl anlatabiliriz?

Belki de ilk adım, bizim renklerimiz geri getirmek. Büyükler olarak, bayramı gerçekten yaşamak. Çocuklara bayramın sadece bir görüntü değil, bir duygu olduğunu göstermek. Çünkü bayram, sadece görmek değil, hissetmektir. Ve hissetmek, gerçek bir gülümsemede saklıydı. O zaman, belki de eksik renkler geri döner. Bayram yeniden canlanır. Ve çocuklar, ekranın ötesinde, bayramın gerçek sıcaklığını hisseder mi acaba bir gün, biz ölmeden önce?

Aksiyon başlıyoruz kamera:

"Nayır! N'olamaz! Bayram böyle olmamalıydı! Bir zamanlar bayram sabahı, çocukların neşesiyle başladı. Yeni kıyafetler giyilir, büyüklerin elleri öpülür, sokaklarda kahkahalar yankılanırdı. Ama şimdi... Şimdi sahneler hayatla değişti!"

Bir çocuk, telefonuna bakıyor. Bayram mesajları ekranında kayıyor. Oysa eskiden bayram, bir dokunuştur! Bir elin diğerine uzanması, bir gülümsemenin sıcaklığıydı! Şimdi ise... Nayır! N'olamaz! Bayram bir bildirim sesiyle kutlanıyor! Bir zamanlar bayram, büyüklerin dizinin dibinde anlatılan hikâyelerdi. Şimdi ise kısa videolar, kaydırılıp geçilen anlar... Çocuklar bayramı yaşamıyor, izliyor! Oysa bayram, bir sahneydi! Gerçektir! Dokunulurdu, hissedilirdi!

Ama biz buna razı mı olacağız? Hayır! O eski bayramları geri getirmek için mücadele edeceğiz! Çocuklara bayramın sadece bir mesaj değil, bir his olduğunu göstereceğiz! Çünkü bayram, sadece görmek değil, hissetmektir! Ve hissetmek, gerçek bir gülümsemede saklıydı! Son sahneye geldik... Çocuklar ekrandan başlarını kaldırıyor. Büyüklerin ellerini öpüyor. Kahkahalar sokaklarda yankılanıyor. Ve biz, içimizden fısıldıyoruz: "Evet... İşte şimdi bayram gerçekten başladı!"

"Kestik, hemen bunu montaj odasına götürün, eklesinler hayatımıza hemen..."

Mehmet Alu